

Ionuț Caragea

O M U L

din cutia neagră

fides

De același autor:

- *Delirium Tremens*, Ed. Stef, Iași, 2006;
- *M-am născut pe Google*, Ed. Stef, Iași, 2007;
- *Donator universal*, Ed. Stef, Iași, 2007.

© 2007, Ionuț Caragea, Montréal

www.ionutcaragea.ro

Editura Fides, Iași.

ISBN 978-973-8930-17-9

Macheta copertei: Ionuț Caragea

Ionuț Caragea

O M U L
DIN
CUTIA NEAGRĂ

FIDES

Dedic această carte oamenilor singuri.

Autorul

Punctul Zero

Viața este ca o cursă de maraton. Suntem asemenea lui Philippides, purtători de solie către destinația finală. În fața noastră se află kilometri de obstacole iar pe cărările lăturalnice sunt ispitele. Uneori preferăm o scurtătură, alegând calea cea mai ușoară, dar în final vom descoperi că pentru toate lucrurile există un revers al medaliei. Vom face un pas înainte și doi înapoi. Alteori ne oprim la marginea drumului, istoviți, cerându-i iubirii un pahar cu apă sau o gură de oxigen. Câțiva dintre noi vor putea continua cursa, ceilalți vor abandona. Alții vor apela la stimulente și mai târziu vor descoperi că nimic nu le mai poate stimula viața la fel ca înainte. Vor fi descalificați.

Adevărații alergători de cursă lungă nu se opresc niciodată. Și, la un moment dat, atât de mare este suferința încât totul pare să se fi sfârșit. Apare un punct zero, un moment în care corpul fizic este epuizat iar psihicul este victima sa directă.

Ce ne împinge dincolo de limitele noastre? Mulți ar răspunde că speranța. Dar majoritatea raportează speranța numai la nevoile proprii, fizice sau materiale, iar credința devine o comandă adresată divinității.

Speranța unui alergător de cursă lungă aflat în punctul zero se leagă de capacitatea sa de a-și depăși limitele umane și de a deveni un zeu în drumul către Olimp. Credința sa este că va învinge, dincolo de suferință și de temeri. Și chiar dacă unii mor, precum eroul grec Philippides, o fac zâmbind.

Ce se întâmplă în viața de zi cu zi? Este un maraton ce implică psihic, intelect și fizic. Cu toții, la un moment dat, căutăm un refugiu. Alcoolul, de exemplu, ne poate ajuta în momentele de tristețe sau de singurătate. Dar oricât am încerca să ne amăgim destinul, el nu ne iartă. Din contra, cu cât ne abatem mai mult de la calea noastră, cu atât se vor acumula mai multe datorii de plătit. Vom avea de ars impurități. Nu putem sfida legile universului călătorind în mirajul lumii lui Bacchus. Avem liberul arbitru dar asta nu înseamnă să ne batem joc de propria viață. Mai devreme sau mai târziu vom suporta consecințele.

Atunci când lucrurile vor începe să scape de sub control, atunci vom primi unele avertismente, unele indicii foarte subtile. Bioritmurile, ceea ce reprezintă variația periodică a energiilor individuale, vor oscila puternic. Fiecare ciclu, fie fizic, emoțional sau intelectual, are o anumită durată, un anumit ascendent și descendent sub forma unei curbe sinusoidale. Fiecare dintre aceste cicluri pornește de la punctul zero și urmează un curs ascendent în care energiile și capacitățile au un nivel foarte ridicat. Apoi urmează un traseu descendent, trecând pentru o perioadă prin punctul zero. Aceste momente critice pot dura până la 48 de ore, interval de timp în care capacitățile individuale suferă variații foarte puternice. Fiecare trecem întruna prin punctul zero al fiecărui ciclu în parte, însă problema se pune cu adevărat când punctele critice coincid. Atunci suntem extrem de vulnerabili. În aceste momente îl vom cunoaște pe celălalt Eu. Vom fi tentați să cedăm ispitelor, stimulilor care ne vor face relativ puternici. Atunci se va da cu adevărat bătălia în interiorul ființei noastre. A fi sau a nu fi noi înșine.

Plecând de la acest punct zero-absolut, putem atinge apogeul sau declinul total. Totul depinde de gradul de compre-

hensiune a factorilor, de analiza cauzei și efectului. În acest punct zero vom descoperi cu adevărat cine suntem.

Important este să participăm cu tot sufletul la cursa vieții, astfel încât să fim învingători pur și simplu prin trecerea liniei de sosire. Dar cel mai important este să fim corecți cu noi înșine și cu ceilalți.

Cursa vieții o parcurgem și în cutia neagră a gândurilor, în labirintul minții. Întrebări și răspunsuri în această filozofie intrinsecă a vieții. La final, sper să avem cu toții curajul să-i surâdem morții în față și să-i spunem: nu îmi este frică, te-am învins!

Ionuț Caragea

Prefață

Să aduni singurătatea într-o lacrimă de vers

Să îl catalogăm/ analizăm pe Ionuț Caragea în funcție de faptul că trăiește în Canada (să spunem ca „poet al exilului“) ar fi dificil, din mai multe puncte de vedere, dincolo de conotația strictă a cuvântului „exilat“. Probabil cel mai semnificativ ar fi că „înstrăinarea“ este în poezia lui altceva – poate „convertită“ mai ales într-un anume fel de a percepe pe „a fi departe“ sau „a fi singur“ (de altfel, scria: „numai singurătatea îți poate aduce profund împlinirea“).

Am putea, de pildă, compara felul în care resimte plecarea un poet din exilul albanez în S.U.A., Leom Kolmnela, la care se întrevăd accentele rupturii de patrie, uneori versul având un aer de dezorientare/ decepție/ înstrăinare („Acolo am pierdut calitățile umane/ Mai departe am hrănit trădările convingerii/ Mai încolo ne-am pierdut în cărările neconvingerii“ – *Istoria*). Sau, având în vedere și diferențele de limbă/ mentalitate, cum vede un arab, Hassouna Moshabi (din 1986 în München), în romanul *Întoarcerea la Tarshish*¹, înstrăinarea de propria țară și alienarea în cea aleasă – Germania. Protagonistul, Abdulfattah, se întoarce în Tarshish² după zece

1 *Tarshish* – vechiul nume arab al Tunisului.

2 Ediția germană, apărută în anul 2000, i-a adus premiul „Tukan“ pentru cel mai bun roman publicat de un autor din München.

ani de exil și capitala îi lasă o impresie dezolantă, ca și întreaga țară și prietenii, înrolați în poliția secretă, înecați în băutura sau resemnați. Și în Germania, marcat de exil, de ruperea de rădăcini/ limbă, pare să se simtă înconjurat de neprieteni: „Dacă un trecător e neprietenos, de exemplu, mă întreb – de ce mă tratează astfel? Pentru că sunt arab, pentru că arăt ca un străin? De fapt el este neprietenos cu oricine“. Concluzia lui Moshabi era că, în ciuda legăturii puternice cu ceea ce înseamnă „acasă“ (religie, limbă, cultură), după ani de exil într-o lume în care aproape totul, de la limbă la muzică, este diferit, personalitatea dar și ceea ce înseamnă pentru el tradiție vor suferi schimbări importante. Practic, deși nu își pierde/ schimbă fața, își schimbă identitatea. Chiar și numele îi este pronunțat diferit. Sau poezi ca Reem el-Ban (Yemen), care scria, în *Emigrantul*: „Patria mea mi-a distrus identitatea națională/ Și mi-a schimbat profilul personal/ Dintr-un bun cetățean/ Într-un turist – nimic mai mult.“

La Ionuț Caragea, în mod evident, nu este vorba despre o astfel de percepție a depărtării de „Acasă“ – de altfel, am putea discuta și despre diferențele între creația celor plecați de acasă înainte de 1989, comparativ cu a celor care au plecat după acest an de schimbări profunde în România (și în lume).

Este greu, altfel spus, să definim poezia lui Ionuț Caragea punând față în față modul cum se scrie în România (nu uităm că a pornit pe calea poeziei – despre care spunea, de pildă, că „e o trecere de pietoni între viață și moarte“; sau: „fiecare poezie este o reîncarnare sub o altă limbă de moarte“ – publicând constant pe net, fiind în contact permanent cu site-urile de poezie românească), ori că s-a „adaptat“, acceptând/ adoptând ce înseamnă tematica, felul de a scrie din Canada sau, extinzând, America de Nord (cu tendințe/ trenduri ș.a.). Deși sunt unele elemente care îl apropie de acest

spațiu, cu preocupările și angoasele lui (suferința/ singurătatea/ lipsa de comunicare sau o doză de superficialitate a relațiilor, angoasele, în oarecare măsură alienarea ș.a.), acest fapt este destul de puțin vizibil, atât în ce privește construcția poetică, cât și inclusiv maniera de alcătuire a tropilor.

La o repede analiză, putem reitera că lecturile destul de bogate, plecarea din țară, experiența ruperii de locurile natale, toate sunt prezente, în varii proporții, în poezia lui Ionuț Caragea care scrie parcă neavând în vedere canoane/ reguli, ci mai mult dorința de a se confesa, de a „spune“, de a ieși din capcana amintirilor (afirma, în altă carte: „să mă dau afară/ din suflet“). Cultivă metafora, uneori chiar cu oarecare asiduitate, mergând și în acest volum pe aceeași linie – unele figuri de stil sunt de o originalitate aparte, altele sunt atinse și de ușoare tușe de prețiozitate.

Prezentând cel de-al treilea volum al lui Ionuț Caragea, spuneam, printre altele, că poate cel mai bine s-a definit pe sine și creația lui în al doilea volum: „nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă/ au rămas doar cârligele familia mea/ și-au luat cu toții hainele au plecat/ fără să lase nici măcar un petec“ – *Bate vântul, mi-este frig și tușesc*, dar și în „m-am născut pe Google/ am deschis ochii și am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă“ – *M-am născut pe Google*. Adăugam că cele trei volume (*Delirium tremens*, *M-am născut pe Google*, *Donator universal*) nu diferă substanțial din punct de vedere tematic/ stilistic, excepția fiind, oarecum, cuvântul înainte al autorului din *Donator universal*, în notă confesiv/ explicativ/ sentențioasă.

În aceeași manieră începe și acest volum, cu un cuvânt înainte (*Punctul Zero* – în finalul cărții adaugă un text intitulat *Cartea în trecut, prezent și viitor*), continuând apoi, mai curând

în notă de accentuare, drumurile deschise în *M-am născut pe Google*, mai ales, dar și în volumele anterioare. Astfel, reiterez, versurile sale sunt scrise în nota în care se întrevedea un „stil“ în cărțile anterioare – colorate uneori cu tușe de ironie, introspecție (alteori o oglindă în care vede fie un colț de lume, fie pe sine în lume), observație (de la banal, tern, truism, la profund, grav); alteori versul său aduce a jurnal/îndreptar, de parcă dorește să împărtășească/ povestească cititorilor prin ce a trecut, ce a învățat din viață, experiența lui (pe care o consideră din destule puncte de vedere semnificativă); alteori par eboșe din cotidian/ tern, ori seamănă cu o lecție de viață sau, poate, o confesiune, adesea amară. Unele poeme sunt scurte (sau din strofe cu puține versuri/ cuvinte), frizând, vag, conciziunea cu iz oriental – dar numai formal. Alteori, par „definiții“ personale – continuând, cum am amintit, felul de a scrie în volumele anterioare: „viața este un muzeu cu oameni de ceară/ care fug speriați de umbre/ TOPINDU-SE); sau: „crucile astea nu sunt decât niște pansamente/ pe fața pământului“. Când vorbim de singurătate (poate și o tușă de înstrăinare), de pildă, am putea găsi o reflectare în nuanțele de fatalism, dar care sunt pigmentate cu tușe (să le spunem) ironic-hedonice în care vede viața/ soarta: „sunt sigur că există mai multe vieți următoare/ pentru care dăm interviu la judecata de apoi/ avem atâtea boli referință atâtea chinuri/ vrem un job mai bun pe lumea cealaltă/ și o iubită de unică folosință“.

Apoi, ajungem la femeie/ dragoste, o temă majoră în creația lui Ionuț Caragea (fie că este vorba despre căutare, fie de speranță, dorită împlinire ș.a.), dar și, din nou, la stilul de „definire“/ „vers/ poem concentrat“: „iubirea o hoată care ne buzunărește/ mereu și mereu“; sau: „spune-i unei femei că frumusețea/ are dată de expirare/ și se va mumifica în argilă“

ș.a. Uneori „salvarea“ din fața dragostei poate fi să te ascunzi, pur și simplu, cum se vede din poemul *păsări la cap*: „uneori dragostea te lovește ca un bumerang/ în moalele capului/ exact atunci când sperai să prinzi pasărea-n zbor/ alteori îți înfige ghearele-n ochi/ și-ți ciopârțește ficatul/ vezi tu/ în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă/ așa că mai bine stai cu capu-n pământ/ și le privești doar umbrele/ rotindu-se-n jurul tău/ ca într-o horă/ a morții“ Și, atunci, scrie poetul: „un pahar face cât mai multe guri de femeie“. Femeia este, de altfel, creionată în varii ipostasuri în poezia lui, am putea spune pe o „scală“ parafrazănd, de la „înger“ la „demon“ sau, în „termenii“ autorului, „donna ingrata“. Sau în versuri precum: „lumina învierii/ o să mai ardă-n pântecul muierii“. Spuneam, analizând celelalte volume, că Ionuț Caragea scrie de dragoste, singurătate, durere, căutare. Că este marcat evident de ce înseamnă internetul, și scrie o poezie care pare, uneori, a se situa undeva în vecinătate cu nihilismul/ latura „prognostic/ profetică“, tipic generației *world wide web*, simțind poezia ca „un download ceresc“, dar și ancorat cu sufletul în teluric – care înseamnă și acasă, mama, femeia, dragostea, viața, moartea.

Și aici, lumea, așa cum este văzută de Ionuț Caragea, poate fi și frumoasă, dăruindu-ne femeia, dragostea (care, spre deosebire de volumul anterior, nu poartă, încă, un nume), viața, în final (sau viețile). Dar poate apărea și plină de „surogate“, singurătăți, în care parcă „fiecare lucru trebuie să renască/ precum omul în piatră/ și piatra în om într-o criză/ terifiantă de fier“, o lume în care este nevoie chiar și de „iisus reloaded“, o lume „ce are nevoia imperioasă de *horror*/ ca sângele de aer și aerul de sânge“. O lume în care „respirăm prin camere *web*/ deschidem porți virtuale/ să ne ținem de cald/ și tot mai vrem ca iisus/ să ne fie herald“.

Dacă anterior scriam că poezia lui pare a reflecta mai curând îmbinarea între căutarea unui stil propriu, a unui limbaj în care să-și îmbrace discursul, uneori cu rezultate ca „balansul“ între ironie și introspecție, observație (aparent) detașată și ludic, „joaca“ de-a cuvintele sau/ și drumul între două „lumi“, virtuală și reală, prin acest volum se poate spune că Ionuț Caragea a pornit mai decis pe calea pe care vrea să meargă ca să-și definească/ construiască un drum al său într-un vers, pe care îi dorim să-l afle cât mai curând.

Și, în loc de încheiere, să rămânem cu imaginea a trei direcții, trei poli între care pot să graviteze căutările/ versul lui Ionuț Caragea: viața, femeia, fericirea: 1. „viața este ca un joc de cărți/ în care-ți licitezi anii/ mizând pe niște atuuri/ și cel puțin o strigare/ dar până la urmă totul depinde/ numai de cel care face cărțile...“; 2. „nu poți privi niciodată/ în universul interior al unei femei/ acolo unde Dumnezeu/ se joacă mereu de-a v-ați ascunselea“; 3. „fericirea este gaura cheii/ prin care tragi cu ochiul/ la ceea ce numai visul poate atinge/ iar cu ochiul minții...“

Marius Chelaru

***omul din cutia neagră**

*oriunde încerci să fugi
moartea te așteaptă
deja acolo*

nu lași timpul
să treacă repede ca un birjar
dând bice inimii

oricum vei fi nimic
și nimic mai mult
ca nimicul

ești sclavul aceleiași cărți
și umbra unui munte de om
înălțat la ceruri

privești în oglindă
încă nu ești îndeajuns de singur
numai singurătatea
îți poate aduce profund
împlinirea

închizi ochii și cauți
omul din cutia
neagră

****de retour***

fiecare plecare lasă în urmă o întoarcere
fie și numai cu privirea
fie și numai cu gândul
însă niciodată nu poți trece pragul
pentru că timpul închide ușile
iar fericirea este gaura cheii
prin care tragi cu ochiul
la ceea ce numai visul poate atinge
iar cu ochiul minții...
nu poți privi niciodată
în universul interior al unei femei
acolo unde Dumnezeu
se joacă mereu de-a v-ați ascunselea

***omul cu o singură lacrimă**

*o să-mi adun singurătatea din jur
într-o lacrimă
și am s-o plâng peste lume*

ce va fi mai târziu
nu contează
secătuit voi dormi
cu gâtul strâmb pe spetează
și voi visa cum lumea crește
fără să pregete
chiar dacă-mi scapă iar
printre degete

chiar dacă-mi scapă iar
printre degete
lumea crește fără să pregete
secătuit dorm
cu gâtul strâmb pe spetează
ce va fi acum
urmează

să îmi deschid grele
pleoapele
prin fața mea roșii
sunt apele...

***obiecte ascuțite**

mă simt de parc-am lipsit de la propria naștere
și merit cel puțin un răspuns
un călduros bun venit în infern
și-o bere rece
las că-mi trece singura mulțumire
efectul de seră și dușul
iubirilor cotidiene

viața este un muzeu cu oameni de ceară
care fug speriați de umbre
TOPINDU-SE

sunt sigur că există mai multe vieți următoare
pentru care dăm interviu la judecata de apoi
avem atâtea boli referință atâtea chinuri
vrem un job mai bun pe lumea cealaltă
și o iubită de unică folosință

crucile astea nu sunt decât niște pansamente
pe fața pământului
iubirea – o hoată care ne buzunărește
mereu și mereu
spune-i unei femei că frumusețea
are dată de expirare
și se va mumifica în argilă

îngerii ne spionează la fiecare pas

dumnezeu nu folosește
lame de ras
CRED CĂ ÎI ESTE FRICĂ DE
OBIECTE ASCUȚITE

sunt nebun poate că ăsta este prețul
plătit genialității
dar ce poate fi mai sublim decât să fii conștient
de propria nebunie ?

***cad crucile**

eu și cu moartea iubita mea fidelă
flirtăm de-o viață
îți tot trimit scrisori ajunse la pubelă
nu-mi râde niciodată-n față
doar le înjunghie
pe cele ce mi-s drage
colecționează oase-n sarcofage

și până când stimată doamnă moarte până când
iubirea-n bezna nopții-o să mă poarte
să merg un somnambul cu mâinile întinse
spre cimitirele cu lumânări aprinse
și oare când lumina învierii
o să mai ardă-n pântecul muierii
tu nu te sature doamnă să mai numeri
atâtea morți și dai mereu din umeri

cad muzele ca picăturile de ploaie
cad crucile sunt mult prea obosite
de-atâta așteptare și nimic
prin cimitire părăsite
cad crucile și eu
nu le ridic

***păsări la cap**

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului
exact atunci când sperai să prinzi pasărea-n zbor
alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

iisus *reloaded

știu știu știu șochează
probabil te-ai așezat comod în fotoliu
îți bei liniștit cafeaua și aștepti răstignirea poetică
în trei episoade

dar iisus lipsește și-a uitat rolul
nu moare nimeni
nicio cascadorie
pudoare
scroll down
boring

câteodată pe lumea aceasta
fiecare lucru trebuie să renască
precum omul în piatră
și piatra în om într-o criză
terifiantă de fiere

o lume ce are nevoia imperioasă de *horror*
ca sângele de aer și aerul de sânge
o dragoste astmatică
o dragoste leucemică

respirăm prin camere *web*
deschidem porți virtuale
să ne ținem de cald
și tot mai vrem ca iisus

să ne fie herald

mă întreb de ce am scris aceste rânduri
împotriva cui protestez
împotriva celor care își beau liniștit cafeaua
de parcă nu s-ar fi-ntâmplat nimic

*eșichier

vă spun cuvintele sunt ca și piesele pe eșichierul poetic
asta pentru că sunt un bun jucător în această
infinite de combinații și posibilități
să le spunem complicații
datorate sentimentelor
cu un singur final
fie fatal victorios sau
o remiză eternă
cu viața

să luăm pionii aceste cuvinte mici
sacrificate de oamenii mari
la fiecă pas
pentru o poziție avantajoasă în societate
uneori pentru a face jocul celorlalți
pentru atacuri în linia întâi
captivi sau răniți lăsați pe câmpul de luptă
nu trece nimeni peste cuvântul unui om înțelept
decât *en passant* spunând o înjurătură ceva
uneori cuvintele mici se transformă în
adevărate piese de teatru
a fi sau a nu fi pion

să luăm caii aceste cuvinte năvăleşe
ce s-ar face un rege fără calul său
pe care ar da un regat
galopând în urmărirea dușmanului

fugind în apărare departe de liniile inamice
poți să spui deseori cai verzi pe pereți
sau să faci din țânțar armăsar
când te cunoaște lumea ca pe un cal breaz
călare pe situație nu vei mai fi
nici la paștele cailor

să luăm nebunii aceste cuvinte pe diagonală
când ți-e lumea mai dragă vine un nebun
și ți-o trage sub coaste
unii doar fac pe nebunii sunt maniaci
care controlează totul de la distanță
ei văd viața ca pe o încrucișare de săbii
umblând de nebuni după o regină
câte cuvinte spuse aiurea câte poeme
câte scrisori câte cărți nutrind o dragoste
nebună nebună nebună

să luăm turele aceste cuvinte înalte
aceste faruri ce ne bat drept în față luminându-ne calea
aceste fortărețe ale unei cetăți
sau turnuri de asediu aflate în cucerirea altor cetăți
ce s-ar face un rege fără turnurile sale de fildeș
fără salvatoarea rocadă

să luăm reginele aceste muze
infidele ascunse-n gambitul unor amanți
își arată adevăratele maniere doar când sunt avide
de sânge regal

cuvintele lor merg în toate direcțiile
cuceresc orice suflet orice redută
ca să te domine cu plăcere *în pat*
sau răzbunător să te trateze cu mat

să luăm regii acești maștri ai cuvintelor
și eu sunt un rege un poet ba sunt alb ba sunt negru
și toate versurile sunt ale mele sau ale celuilalt eu
mă bat cu diavolul sau cu dumnezeu
care și ei joacă șah și se amuză cum lumea
moare fără să spună un cuvânt
lasă totul în seama mea

***întreabă-l pe nichita de ce a murit**

îți zic un pahar face cât mai multe guri de femeie

întreabă-l pe nichita de ce a murit

întreabă-mă pe mine de ce beau

ha!

întreabă-l pe ovidius ce înseamnă exil

întreabă-l pe dumnezeu ce înseamnă

TANDREȚE

dar mai bine...

întreabă-l pe nietzsche

de ce dumnezeu a murit

întreabă-ți singurătatea

de ce este atât de perversă

pe femeie nu ai ce s-o întrebi

dai paharele pe gât

și cauți un final

doar nu vrei să mori

mă întreabă nichita

***licitație**

ciudat

viața este ca un joc de cărți

în care-ți licitezi anii

mizând pe niște atuuri

și cel puțin o strigare

dar până la urmă totul depinde

numai de cel care face cărțile...

***marea albă**

atâtea gânduri și stai neputincios în mijlocul mării albe
căutând un țărm în care să-ți ancorezi cuvântul
degeaba-ți ascuți mintea sau vârful catargului
dacă sufletul tău nu face valuri
vezi tu călătoria asta
nu este un joc de cine minte pe cine
nu poți găsi ritmul dacă inima ta
nu trage ca sclava la rame
departe sunt idealurile întunecate
rătăcești atâta pentru un colț
liniștit de pământ

***nu suntem animale**

intimități și vicii,
prejudecăți, capricii,
atacuri sexuale,
nu suntem animale.

iubim prin delăsare,
pe răni pudră cu sare,
apucături normale,
nu suntem animale.

priviri libidinoase,
femei simandicoase,
bărbați în pijamale,
nu suntem animale.

uzăm prezervative,
doar sarcini prezumtive,
anticoncepționale,
nu suntem animale.

mai credem în religii
ca surse de litigii
și știm, nu-i nicio cale
să fim și animale.

***nu sunt singur**

mamei mele

nu sunt singur, am o umbră fugărindu-mi zilnic pasul,
am și-un tunet rupt din ceruri când îmi obosește glasul,
am și Soarele și Luna, am și bolta înstelată,
am și-o poză cu o fată cu rochița dantelată.

nu sunt singur, am oglinda încruntată riduri-riduri,
am speranțe-n depărtare, am și ziduri după ziduri,
am și-o muză ce mă doare printre vise fără număr,
am și stropii grei de ploaie picurându-mi rar pe umăr.

nu sunt singur, am credința argintată într-o cruce,
am și vise colorate, am și lacrimi caduce,
am și-o inimă ce bate, bate-ntruna ca o toacă,
am și-un înger și un demon îndemnându-mă la joacă.

nu sunt singur, am un suflet rătăcit printre cuvinte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă morții din morminte,
nu sunt singur, nu sunt singur, strigă valul când se sparge,
nu sunt singur într-o mare scufundare de catarge.

***să nu fiu**

prima vorbă spusă la venire
sunt c-un pas în groapă
nemurire

dumnezeu își râde-n barbă
dracii șerpuiesc
prin iarbă

*rănila nu le mai număr
îmi port îngerul
pe umăr*

rugăciuni prăpăstioase
cancerul roade
la oase

ca un câine vagabond
moartea face înc-un
rond

ultima nedumerire
să nu fiu nu-mi stă
în fire

și în nopțile senine
cu răstălmăcesc
destine

***mă predau cerului**

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

***pe drumul de țară**

viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară

la biserică bat clopotele
cineva se roagă
cineva se pregătește
să moară

unii își scot pălăriile
și zâmbesc ciudat
alții se opresc din fumat

din când în când latră câinii
copiii îi alungă cu pietre
femeile plâng și-mbătrânesc
pe vetre

viața trece liniștită, monotonă
ca o căruță trasă de-o gloabă
pe drumul de țară

***trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine**

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la țăranul ce-și ia coasa
și taie capetele plecate
ale spicelor de grâu
fără să-i pese că și oamenii
au capetele plecate în fața morții

moartea cuiva este foamea altcuiva

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și simt cum este să-ți chiorăie mațele
de dragostea celui alt
ce trece ca un bolovan de cocă
prin stomac

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
și mă gândesc la sâni iubitei
ca două pâini rumene
înmuiate în lapte

trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine
tot ce-a mai rămas din pâinea mea
cea de toate zilele

***o piatră pe cer**

când Dumnezeu tace
vorbesc pietrele de pe suflet
zadarnic așteptăm cineva să le ridice
și să le arunce departe
în lumea de dincolo de moarte

când Dumnezeu tace
și diavolul apare bun prieten
ștergându-ți lacrimile cu batista curată
zadarnic privim chipul acela de față
ca pe-o icoană

când Dumnezeu tace
urâm cerul nedelegându-i misterul
și câteodată cade și piatra din rinichi
oamenii fug
ca niște pui de potârnică

*pentru că Dumnezeu nu tace
niciodată
se face că plouă*

***moartea n-are flec la tocuri**

de trăit, trăim prin vise
sau prin jocuri de culise;
viața este-un schimb de focuri,
moartea n-are flec la tocuri.

gândul morții ne apasă
și ne smulge o grimasă;
suntem predispuși la șocuri:
moartea n-are flec la tocuri.

am rămas fără cuvinte...
morții strigă din morminte:
hai să facem schimb de locuri!
moartea n-are flec la tocuri.

***singurătatea pe stop**

îmi plac femeile perverse
dar cel mai mult îmi place singurătatea
și știi de ce ?

sunt conștient că între eros și thanatos
viața este o curvă ieftină
iar inima asta ca un purice
singurul loc în care investesc sentimente
o bancă falimentară
cu sânge refuzat la export

Iisus este donator universal
aș vrea să-i știu secretul
ies afară cu o pancartă legată de gât
(unii îi spun cruce)
l-a văzut cineva pe acest om ?
toți ridică din umeri
pe unul iadul și pe celălalt cerul
capul parcă-i un fel de balanță
care dă ochii peste cap

îmi privesc umbra
încă nu sunt îndeajuns de singur
soarele îmi spune că nu-s îndeajuns de copt
iubesc nopțile pașii mei nu au urme
când mic eram eu coloram
stelele-n negru și luna în roșu

acuma ştiu de ce
acuma ştiu...

****nevermore***

plecărilor
un fel de-a spune nu-s acasă

poate că-mi iubesc doar proiecția cului
tăvălindu-se-n umbră
moartea-și ține coapsele deschise
toți m-au înjurat de mama
mea râncedă

am uitat cum este să-ți alunece picioarele
în direcții opuse
un șpagat între răsărit și apus
sinuciderea doar o cale întoarsă
un joc de copii în care dai cu zarul

o zi dacă tac și noaptea-mi aruncă
făr' de păcat cu pietre în gură

pe crucea mea numele părintelui
pe crucea mea divorțul cu viața
pe crucea mea sute de femei
croncănind

nevermore

***desfă-mi fermoarul**

lumea asta e frumoasă
dar are ceva ce-i lipsește
plec într-o călătorie spre niciunde
purtând cu mine doar
renunțările

viața este o oglindă
întoarsă cu spatele
îi desfăc fermoarul încet
și-mi strecur mâinile reci
strângând-o de sânii întăriți
ca niște piramide

în timp ce umbra părăsită de umbră
devine fiara de care
se vor teme
arhanghelii-n scutece

***îngerii n-au coborât de pe arcă**

îmi spunea
să începem prin a uita cine suntem
nu este suficient să-mi intri în templul sufletului
fără să te rogi la icoanele
părinților mei

alege-ți câteva amintiri și reconstituie viața
atunci când sirenele cântă
în sezonul lacrimilor

o lume expertă-n camuflaje
se deschide se închide inima ta
o floare carnivoră

îmi simt umbra respirându-mi rece în ceață
riduri apărute din cutremurătoarea
dispariție a zilelor în pământul
dinlăuntru

îngerii n-au coborât de pe arcă
au preferat să rămână un mit

atâtea vicți la discreția morții
oamenii triști căutători de comori în trecut
apele cimitire curgătoare

descopeream femeia
și pe măsură ce înaintam
mă rătăceam în sălbăticia ei

***niciun răspuns**

niciun hoț nu deschide porțile raiului
niciun mort nu deschide ochii
niciun Dumnezeu
nu deschide ușa bisericii
niciun musafir nu te-ntreabă
nu vrei dar nu vrei
să murim împreună
de singurătate ?

niciun chiștoc nu-și trage sufletul
niciun pahar de șampanie
nu-și umezește buzele
niciun pas nu-și chinuie urmele
niciun glas nu-și urlă tăcerea
niciun viers nu-și pierde memoria
nicio inimă nu-și lasă jumatea pe drumuri
nu vrei dar nu vrei
să pornim împreună
la drumul mare ?

nicio pasăre nu-și leapădă zborul
nicio rază nu-mi aduce soarele-n casă
nicio stea nu vrea să-mi fie
mireasă niciun răspuns
călătorule printre
lumi de nimic

***eu în mai multe locuri**

niciodată nu avem timp să ne scriem
opera de-o viață într-o singură viață
rămâne întotdeauna o pagină
arma albă cu care ne
ucide înținericul

poate că tocmai de aceea
fiecare poezie
este o reîncarnare
sub o altă limbă
de moarte

mă simt golit
nimic nu-mi aparține
din tot ce-am fost cândva
și tot ce voi avea
nu voi mai fi
niciodată

tot ce-mi rămâne
este să vorbesc cu oamenii
Eu în mai multe locuri
deodată

***mă inspir din orice expir al nimicului**

timpul cerne dimensiuni egoiste
 printre care se zbate lumea
 abstractă

pe drumul episodic al pașilor
 idei derutate de nelumina
 vieții ce urmează

zi de zi desenez păsări negre
 căzute-n dizgrația
 cerului

și umbra o-ntemnițez într-un contur
 epidermic
 patima imperfecțiunii
 într-o lacrimă

numai moartea visează...
somnul blând al unei secerători
în lanul de oameni

***și mor puțin câte puțin**

sunt mult prea trist de ceea ce se va-ntâmpla
și mult prea fericit de ceea ce a fost
și să renunț la amintiri nu pot
așa că scriu și mor puțin câte puțin
cu fiecare vers ce mi-l jertfesc
tiparului aldin

tu, doctore
ce misiune ingrată... să-i prelungești
unui om agonia
în fața ta moartea își schimbă hainele
în fața ta se schimonosește femeia
tu, doctore
oglinda suferinței

nu știi că-n casa domnului
sunt și icoane care plâng?

***ce mă face fericit ?**

faptul că-mi duc singur crucea
la fel cum și melcul își duce cochilia
în drum spre marea abandonare ?

sălășluiesc în memoria pașilor mei
în memoria fiecărei amprente
în memoria umbrei
ce m-așteaptă cuminte
lungită
în nesăpata și nesătula gură de pământ
în memoria acelui împărat
al iudeilor vândut
pe datorie

SAU TU CREZI CĂ AU FOST
DOAR TREIZECI DE ARGINȚI ?

aștept pronunțarea sentinței
în fața nimicului
sunt condamnat la tăcere
să privesc și nimic
mai mult

cineva măsluiește cărțile sfinte
plătesc prețul mâinii
moarte

***azi iarba crește-crește**

azi gânduri se înfruntă
în coliseul morții

azi pleata e cărunță
și iarba nu-i cosită

privirea ta senină
apune istovită

miros de naftalină
în cimitirul vesel

prăpastia adâncă
vrea să imite cerul

și iarba crește-crește
adoarme temnicerul

sub talpa ta pământul
nu se băătorește

azi carnea nu e carne
și florile nu-s flori

arhanghelii durerii
te vor lăsa să zbori

***prăpastia din vârful omului**

eu te privesc de sus sau tu mă privești de jos ?
tot repet îmi tot spun
la ce bun ?

CHIAR NU CREDEAM CĂ LUI IISUS

I-A FOST FRICĂ DE MOARTE

cât de adânci trebuie să fie rănilile ?
doar tu știi... chiar în sângele meu
e tăinuit paradisul

urmăresc...

visul fir ariadnic prin labirintul minții
drumul pe care inima mea
își târâie pașii
sufletul care intră și iese
în căutare de cuvinte
alese

în buzunarele sfinților
zornăie arginții
tu ne cumperi frații surorile părinții
viața mea e un erg peste dune
tot mai sper să apară o făptură
minune plină de surâs
și mister

eu te privesc de sus sau tu mă privești de jos
doamnă moarte ?
n-am nimic să-ți mai cer

***fericirea se plânge**

pentru Emanuela Oncioiu

bucură-te de viața pe care n-o ai
bucură-te de durerea ce te apropie
de dumnezeire
fericirea se plânge femeie
fericirea se plânge
*sufletele noastre încearcă să ne spună
că se plimbă singure pe alei
și se țin de mână*

moartea joacă *prepelix

visul omului a fost dintotdeauna să zboare
moartea joacă *prepelix*
m-am grăbit să ajung acasă
ca să nimic
iubirea se joacă
la loz în plic

am întrebat-o cum o cheamă
Saliha mi-a răspuns arăboaica
deja o vedeam muză prin poemele mele
însă poemele mele
n-aveau nevoie de muză

și uite așa mă răzbun
cu vinul în sânge și plămânii
intoxicați de tutun
cei singuri nu pot fi decât singuri
închiși în cetatea zeului lor

*** *folderul* meu personal**

lui Viorel Zegheru

mulți îmi zic să trăiesc viața
în loc s-o țin în *folderul* meu personal
ce știu ei...
același *aller-retour* pe drumul Golgotei
ușa din spatele casei care dă mereu
spre paradisul loviturii de cnut
acesta este *folderul* meu personal
chiar dacă unora
li se pare banal de parcă dragostea
este un insectar
sau o colecție de obiecte pierdute
de parcă boala care ne-a făcut OAMENI
trebuie uitată
iar însingurarea este o cale greșită
de parcă salvarea e lumina
de la capătul tunelului
prin care circulă trenul morții
privește cititorule
călătorii îți fac semn cu mâna
își flutură batistele
iar tu te bucuri că mai există
« o gară pentru doi »
când timpul îți face cu ochiul

***jumătăți de răspunsuri**

*poate că sunt destinată
să închin mereu lacrimi*
(Ioana Florea)

între mine și tine
un șir de întrebări
la care vreau să aflu răspunsul
însă oare
ceea ce ne apropie de fapt
nu sunt misterele fiecăruia
în timp ce noi din păcate tăinuim
înveninate
jumătăți de răspunsuri ?

***amar**

Gânduri amare, vorbe amare,
lungile clipe istovitoare
ce se revarsă, ce se adună
și bună ziua și noapte bună.

Gânduri rostite, țipete surde,
dragostea mea le întrepătrunde,
simt doar mânia cum clocotește
și o privesc și nu mă privește.

Întâmplător sau poate destinul,
amar sau dulce îl sorb ca vinul,
zilele sumbre, tulburătoare
și oare de ce și de ce oare.

Gânduri amare, vorbe amare,
numai dorințe chinuitoare,
nu guști amarul, nu știi ce-aduce
și mor ca să mă satur de dulce.

***a bea sau a nu bea...**

un geniu sforăie-n mine
și-n visele lui... și-aruncă plasele
în viața omului

moartea clipește prea des
viața îi intră ca praful în ochi
un geniu sforăie-n mine pe veci
și-n visele lui pe-o cărare
tu treci

o lacrimă se scurge tiptil pe un rid
amintirile miros a iarbă cosită
un geniu sforăie și toți
îl înjură

și lui nu-i pasă
visează-o iubită
fără ochi fără gură

cu aripi de înger și trup de fantomă
un geniu sforăie

poetul bețiv este iarăși
în comă

*revoluția sângelui

camarazii mei viermii:
unicii perpetuum-mobile
(George Filip)

sângele țipă ca din gură de șarpe
viermii călătoresc pe drumul mățării
zilele trec nepăsătoare, mioape
omul își ține cuțitul la brâu
ca pe-un frate

ce palide priviri se-agață
de catapeteasma trupului
ce ignoranță ne bântuie sufletele
suntem buni doar ca răspunsuri
la întrebări fără sens

oh, dragoste înlănțuită pe muntele Erebus
ce palide priviri se-agață
de catapeteasma trupului
câte noduri gordiene mai sunt
pe firul vieții
câți poeți mai dorm cu sabia-n teacă
și câte inimi mai bat în surdină
îmbătându-se cu propriul sânge

***trecere**

venirea mea pe lume...
valul care se-apropie de țărm
dumnezeul meu este vântul
mama mea este marea
și scoicile, da, scoicile
devoratoare de gânduri pe falezele timpului

cu fiecare viață mai mușcăm o groapă
din trupul veșnic pământ
cu fiecare moarte mai curge o lacrimă-n
eterna liniște născătoare de valuri
dumnezeul meu este vântul
mama mea este marea
dragostea țipă
pescărușul flămând

pescarul curăță
inima de solzi

***fără să știm**

luciditate
tăișul lamei de cuțit
fără să știm
ne căutăm toată viața locul cel mai bun de murit
asemenea lemingilor
asemenea primului zbor al unui fluture
în plasa păianjenului
o, zei, vă deconspir printr-un singur cuvânt
luciditate
tăișul lamei de cuțit
tocilarul, tocilarul, a venit tocilarul
de la fereastră se-aude strigătul morții
tocilarul, tocilarul, a venit tocilarul
o zei, în măruntaiele voastre mișună viermii
fie-vă frică de-oglinda
lamei de cuțit

***cimitirul elefanților**

să poți să pleci când vrei
fără priviri împietrite
fără să strângi fărâme de carne rămase în urmă
fără lumini perfide plăsmuind
ezotericul
fără cruci milostive fără lacrimi

să poți să pleci imperturbabil
pe drumul fără întoarcere
să arunci cu idei în stânga și-n dreapta
și bani și flori și-un dram de nebunie
vitală
să te dezlegi de păcatele facerii
și de sforile păpușarului
fără ipoteze și concluzii locomotorii
să pleci așa...

ca un bătrân uriaș călcând apăsător
pe colbul uitării

****la chute***

pentru că omul nu scrie despre ceea ce este
el scrie despre foamete despre gândaci și mizerie
el scrie despre gropi corupție și prostituție
el scrie despre ceea ce-l domină
nu despre ceea ce-l reprezintă
despre esență

mai degrabă înjură
mai degrabă își manifestă frustrările
își argumentează căderea
la chute
oui, la chute
il tombe sans voir les devoirs
și martori suntem cu toții la căderile noastre
și plângem la fel ca delfinii zburând într-un val
în întâmpinarea corabiei

*o pată de culoare

poetul e în vervă și verva e poetul
ce oare îi rezervă din ceruri alfabetul ?
deschide cartea groasă cu foile virgine
și scrie epopeea tiparelor aldine
ce titlu să îi pună tristeții fără nume ?
pe care dintre muze, în vers, să o sugrume ?
poetul e în vână și vâna e poetul
și sângele ne spune: acesta e profetul
durerii nu-i va pune cea mai frumoasă mască
și foamea ancestrală n-o va hrăni cu pască
și lacrimi el va curge, ca să sfințească glia
din negurile vremii îl strigă România
fiți gata, e momentul, să vină sfânta moarte
din taințele nopții se-aude de departe
un scâncet de copil și-un urlet decibelic
și inima oftează în spațiul interbelic
și Luna își arată cadavrul pe fereastră
o palidă făptură ce intră-n casa noastră
poetul e pe moarte și moartea e poetul
și veșnic, peste toate, își pune epitetul
a fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea
răspunsul îl aflăm odată cu turbarea
copertile se-nchid, poetul se rezeamă
de ultima secundă și nu mai are teamă
deschide ochii larg, cât viața să încapă
în spatele retinei se adâncește-o groapă
și trupul se agață de ultima suflare
și tot ce i-a plăcut – acum a se pare...

și tot ce i se pare – îi place și mai mult
nu-i nicio îndoială în spațiul cel ocult
o flacăra se-aprinde și-un muc de lumânare
ne spune cald adio – cu ceară și cu fum
și sângele rămâne o pată de culoare
e urma unui scrib ce a plecat la drum

***drumul oaselor, drumul nepoeților**

mă întreb, ca de obicei, mă întreb
de care parte a morții aş vrea să trăiesc
în care viaţă aş vrea să mă nasc
la vie après la vie ou la vie après la mort
în care laborator de vise aş putea
să-mi înjunghiez
neputinţa

nu ne merităm nici propria soartă
nu ne merităm nici propria umbră
nu ne merităm nici liniştea absenţei
iubirile noastre nu sunt decât nişte oaze
de singurătate-n vacarmul durerii

cum putem lupta împotriva zeilor
când în fiecare palmă se ridică o biserică
a rugăciunii eterne

cum putem trăi în oglinda
luminilor stinse

în fiecare dimineată la colţ de stradă
se deschide un magazin cu dorinţe
iubiri de închiriat
copii de adoptat

cineva anunţă ora închiderii
în care laborator de vise

să-mi înjunghiez neputința
de care parte a morții
mi-ai pus inima
dumnezeule

*poemul suferinței

Vandei Florea

o zi ca oricare alta
în care oglinda spartă îți știrbește identitatea
și tâmilele miros a iasomie

o zi în care timpul
nu are timp să-și numere pașii
în care păsările își ascund veșnicia sub aripi
și cenușa ți se așază
la rădăcinile unui foc fără fum

o zi în care de pe mâinile morții
alunecă toate inelele
cu măști de argint

o zi în care crucile devin
semne de întrebare
la fel ca acel cocoșat
pe care doar uitarea îl mai ține în viață

o zi în care nimic nu contează
aceleași poem cu versuri de amăgit lânțezeala
aceleași sfaturi platonice
aceleași războaie cu soldăței de plumb
aceleași lacrimi izvorâte din ceară

o zi în care te-ntrebi
și dacă păcatul nu e păcat
și dacă alegi și calea cea mai ușoară
și dacă te legi cu lanțuri de falsul destin
și scrii poemul suferinței fără margini

o zi în care nu știi
de ce nu se opresc și gândurile o clipă
de ce trebuie să existe schimbare

o zi în care statul pe loc
sub un copac imaginar
îți poate aduce universul în palmă

o zi în care
plasma are cea mai înaltă rezoluție

o zi în care Styxul
va izvorî dintr-o singură tăietură de vene
și moartea nu-ți va mai spune
mi-e lene nu este timpul
să mori

***poezie**

în clipa când veți fi aproape de moarte
și veți privi în urmă
toată viața vi se va părea
o poezie

***inimi concentrice**

poate că raiul nu este
decât o mulțime de inimi concentrice
poate că sângele curge
doar pe un jgheab de duzină
poate că celui de sus nu-i place
omul habotnic
ci omul care învață să zboare
chiar dacă zborul ține din pântecul mamei
și până la bătrânețea prăpastiei

poate că ruleta rusească
ar trebui *să se joace* cu gloanțe de lumină
străfulgerătoare
nimicnicia să nu mai fie un gând
ce se-ncolăcește în jurul tău și te-nghite
de nu mai rămân nici oasele
vestigii ale unei disperări calculate
cu precizia crucii

***drumul spre victorie**

click and connect to a true love
love is back in the business
cetatea a luat foc
iubirea a fost catapultată
peste ziduri

Iubirea vine de la Isis
Victoria este doar o femeie întoarsă
cu picioarele-n sus

nu-i vina mea
c-am fost avortat de mama natură
într-o lume matură în care
nu am decât dreptul de a păstra tăcerea
nu am decât dreptul de a păși cu stângul
nu am decât dreptul să cresc
și să-nvăț să înving moartea
cu un atac de cord

și chiar dacă mor
orașul mare cu mai puțin de un om
va rămâne întotdeauna
orașul mare

pentru că viața este lungă
doar pentru cei cu picioarele scurte
și cea mai ucigătoare otravă
este lacrima pură

***trăiesc în paradisul cu luminile stinse**

întunericul
nu este decât un paradis
cu luminile stinse
în care oamenii-și strigă pe nedrept
izgonirea

ce poate fi mai frumos
ca paradisul cu luminile stinse
acolo unde se altoiesc păcatele lui Adam
cu păcatele Evei

acolo unde încolțesc semințele veșniciei

bun, și cu lumina ce facem ?

închidem ochii și visăm la paradisul
cu luminile stinse

*** tăcere dată cu vocea la maxim**

*se dedică prietenului meu Sarge,
veteran de război în Vietnam*

fotografiile întotdeauna zâmbesc
sperăm că-ntr-o zi una din ele
va ajunge pe cruce

e ca un fel de competiție
între cele mai frumoase momente

cum vrei să te țină minte lumea
ca pe un om vesel
ca pe un om trist plângând adesea
ca pe un poet spânzurat de cuvinte înalte
cu ochii pierduți printre stele
îmbibate-n alcool

privește lumânările se aprind
în cimitire se proiectează filmele mute
și cine să aplaude și cine să aplaude
și cine să deranjeze această tăcere sublimă
și cine va ecraniza învierea
a câta înviere doamne
de la care prietenii noștri lipsesc

a câta tăcere dată cu vocea la maxim
a câta trecere în revistă

al câtelea război în care frații se pulverizează
acoperind o grenadă

al câtelea zid pe care numele eroilor
se cațără unele peste altele
să fie citite primele
să aibă prima șansă a-nvierii
pe retina noastră avidă de plăceri
plătite cu prețul nimicniciei celorlalți

***pântecul matern**

Amăgești cumplita viață
Cu un vis de nemurire.
După noapte, dimineată...
După moarte, fericire ?

Mergi încet spre cimitirul
Vieților de-odinioară
Și te-ntâmpină sictirul
Unui croncănit de cioară.

Tot ce-n jurul tău va naște,
Nu va înceta să moară,
Învierile de Paște
Îți fac viața mai ușoară.

Ți se interzice visul
Și te-drești către infern,
Fericirea, paradisul
Sunt în pântecul matern.

*eclipsă de dragoste

dragostea lunatică pentru tine
femeie de aer
mă îndeamnă la zbor
și mă-ntreb se merită zborul către teluricul
tău pântec lipsit de gravitație ?

pe fiecare femeie flutură un steag
al escaladei umane
în fiecare femeie
se adâncește abisul
metempsihozei

scriu
că altfel n-am cum să-ți fiu
cuvintele mele se lovesc de zidul indiferenței
cuvintele mele cad ca niște vrăbii bete
lovindu-se de geam

în timp ce tu spui
n-am chef, mi-e silă, nu-mi pasă
te privești în oglindă și repeți și repeți
numele meu e Ioana
sunt o femeie frumoasă
și după mine potopul

***ora nouă dimineața**

când întrebările au cele mai tănuite răspunsuri
când rătăcești atâta în căutarea fericirii
când te întorci obosit de la muncă și tot ce știi
este c-a mai trecut o zi din viața ta
atunci îl întâlnești pe Mario
portarul
și-ți spune că fericirea pentru el este ora nouă dimineața
ora când își bea cafeaua
în acel moment înțelege
cât de simplu era
îți vine să urli să plângi
pentru cât timp ai pierdut și câte sacrificii
însă a doua zi la ora nouă dimineața
privești ceașca de cafea și te-ntrebi
cu zahăr sau fără ?
Mario plecase
era angajat pentru o singură
zi la porțile fericirii

***bordel cu muze**

tu știi
că fiecare poem este o biserică
în care se-nchină copiii mei nenăscuți
însă
ce să mă fac, Doamne, cu muzele
care ți-au transformat casa într-un bordel
muzele pe care le-am iubit mai mult decât pe tine
în numele cărora am strigat și am pornit la luptă
cu flamura pieptul gol înainte
și gloanțele șuierând pe la tâmpile

și cu ce m-am ales
cu înfrângeri înainte de limită
cu medalii care se scurg pe pereți
seara când încerc să ispitesc întunericul
cu salvări de la înec în pahar
pășindu-mi ochii pe o pojghiță de vin coagulat

și cu ce m-am ales
cu riduri peste care se prăvălesc munți de carne
cu vise pe care nu le doresc
cu stigmatul singurătății
un mare semn de-ntrebare
eu pentru cine trăiesc

***acest frumos blestem**

*De ce viața ta hîrtiei
albe se vinde mereu?
(Daniel Corbu)*

dar cât mă doare singurătatea asta
în criză de idei într-un spațiu isteric
*în care tot ce poți face este să dormi
și să visezi că ești Lazăr*
refuzând învierea
ah, versul, acest frumos blestem înnebunind poezii
ah, muza, amazoană lăsându-și sânul
să crească o-cro-ti-tor peste obrazul tău
când ți se zbate ochiul a primejdie
ah, copiii pământului deschizându-și
miriade de guri cu dinți de lapte
amestecat cu sânge
ah, privirile de vin roșu ale singurătății
sfidând absolutul
construind piramide din blocuri de ceață
ah, versul, acest frumos blestem înnebunind poezii
piscuri pe care zăpezile cuvintelor nu se topesc niciodată
ape răzvrătite de propria curgere
întorcându-se în propriul izvor
secătuit de dor
privește-mi linia vieții
Caron se plimbă pe marele canal al Venetiei
lacrimi fără lacrimi suntem doar niște bulgări
așteptând rostogolirea

suntem doar niște cifre
așteptând cineva să ne-adune
pentru a ne re-duce la unul
suntem doar niște fire de cânepă
într-un război de țesut
și mă repet și de ce mă repet repetând repetițiile
pentru niște metri pătrați de viață eternă
cu gura plină de țărână
dintre toți regii lumii un singur rege a stăpânit cerul
și mă-ntreb de ce tocmai mie mi-e dat
să fiu regele deșertăciunii

***pe meterezele destinului**

dacă n-ar exista javre
n-am ști că trec și oamenii pe stradă
dacă singurătatea nu ar bătea ca o cerșetoare la ușă
nu am pleca așa de nebuni
cu o desagă de întrebări în spinare
și un boț de nădejde

la fiecare pas ne-ntrebăm
această urmă cui a rămas
la fiecare strigăt o umbră-și cere înapoi
eroii morți pe metereze
în cucerirea lașului destin

o cruce zace-n buruieni
și nimeni nu-și aduce aminte
de vocea care nu cuvântă

dacă n-ar exista javre
n-am ști că trec și oamenii pe stradă
ca un convoi tăcut slujind
batalioanelor infernului

***pe ultimul drum**

aș vrea să visez dar visul revarsă
prin genele zilei și ultima farsă
îmi scutur costumul de praf și de scrum
și merg cu tristețe pe ultimul drum

încerc să găsesc răspunsul la toate
și cad – mă ridic – și mă târâi pe coate
aș vrea să știu ce se află la capăt
să știu ce-am pierdut și ce n-am să recapăt

din când în când îmi mai scapă o rimă
aceasta îmi este materia primă
tușesc și mai trag din țigară un fum
și merg cu tristețe pe ultimul drum

***taxa pe zâmbet**

într-o realitate care ne obligă
să fim duri și reci ca niște golemi
doar filmele ne mai fac uneori să scoatem
lacrimi din piatră
ca o vrajă
care ne întoarce la umanitate în fiecare seară
umanitatea aceea în care trebuie să fii om pe ascuns
după naufragiul zilnic din mijlocul societății
după scena trucată a orelor de muncă
gesturi forțate amabilitate și taxa
pe zâmbet
avem de fiecare dată șansa de a ne salva sufletele
liberul arbitru alegem între
comedii proaste filme pentru adulți
drame pe aripile vântului
renaștem pe Google
și murim în casa cu multe ferestre
deschise larg
către labirintul infinit al privirilor curioase
fericirea este doar un cobai pe care experimentăm clickuri
zilele cad ca niște piese de domino
poetii mor manuscrisele
rămân în sertare

**festina lente*

năucitoare clipe, poeme indecente
aceasta este viața, un vis: *festina lente*
calvarul cu cocoasă, copita de argint
cu fiecare vorbă, încerc să nu vă mint
cu fiecare scrâșnet, un gând se domolește
în fiecare faptă o moarte mă păzește
aceasta este viața, un vis: *memento mori*
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii
la margine de drum, doi oameni se iubesc
privindu-i cu tristețe, și eu îmbătrânesc
nu-mi place vinul ăsta cu gust de scortîșoară
nu-mi place nici izbânda pe calea cea ușoară
aceasta este viața; *de gustibus*: nu-ți place ?
trăiește altă viață sub altă carapace!
și crucea: ce e crucea, ce drumuri le bifurcă ?
e drumul ce coboară și drumul care urcă ?
și corpul: care corp se arde-n crematoriu ?
și lumea: care lume trăiește-n purgatoriu ?
aceasta este viața, un *veni, vidi, vici*
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii
tu scrie, lasă joaca, poeme indecente
aceasta este viața, un vis: *festina lente*

***apocalipsa gândurilor**

viața va face și cale întoarsă
un du-te vino peste hotarele timpului
sufletul nu are așezare statornică
trupul este un strigăt la fereastra
liniștitei absențe
o bătaie de inimă la poarta infinității
o siluetă diformă la marginea apelor tulburi

al cui blestem îl purtăm noi oamenii
această simbioză între viață și moarte
această ispită între a ști și a nu ști
această lume în care dragostea
își ispășește pedeapsa

și cărui zeu să mă-nchin
dacă nu celui ce cade în fiecare zi
cu obrazii în palme
așteptând
apocalipsa gândurilor

Cartea în trecut, prezent și viitor

La răspântia mileniilor, războiul tehnologic și informațional acaparează literatura. Fenomenul global de cultură este monopolizat de către armele manipulării: internetul și televiziunea. Într-o lume în care viața se măsoară la oră, asistăm la o neglijare îngrijorătoare a cărții. Noul ne învață să respirăm mai repede, să ne hrănim mai repede, să iubim mai repede. Preludiul unei lumi grăbite durează cel mult o răsfuire de ziar în autobuz sau în metrou. Nici nu realizăm că suntem sclavii unei informații de tip *hot dog*. Cine a mai murit, cine s-a mai despărțit... Unii dintre noi chiar au ajuns să-și programeze viața în funcție de horoscop.

Acasă, butonul de la telecomandă ne poartă în lumea mirifică a filmelor. Câteva beri și câteva pungi de *chipsuri* sau *snakuri* ne țin de urât. Încă ne plictisim? Un simplu *click* ne oferă satisfacția garantată a jocurilor pe calculator. Orgasmul intelectual (sau fizic) este atins prin mijloace cât mai practice, cât mai moderne. *Upgrade-uri* peste *upgrade-uri* ne învață să privim fiecare zi ca pe un *level* către *next level*. Siteurile internet ne asigură fie mijlocul cel mai facil de-a intra într-o bibliotecă virtuală, fie bucuria unei băjbâieli într-o lume artificială, plină de *nickuri* sau clone. Totul de dragul interacțiunii, al fricii de singurătate și al economiei de timp. Un singur *scroll* ne permite să răsfoim întreaga operă a unui autor. Gata, l-am citit și pe ăsta... și nici nu ne-a luat prea mult timp... să mergem la bibliotecă să ne abonăm, să cărăm cărțile după noi, pretutindeni... Nici nu realizăm promiscuitatea poetică.

Deținem controlul perfect și totuși ne aflăm în declin. E ceva ce lipsește. Nu știm ce anume și de ce...

Cum reușește cartea să supraviețuiască în acest colaps cultural? Cartea nu are nici butoane, nici tastatură, nici beculțe, nici ecran cu cristale lichide sau plasmă, nici cameră *web*, nici *emoticons*...

Probabil cartea este pilda vieții noastre care ne aduce mereu aminte că la început a fost cuvântul. Ea reușește să recreeze lumea negru pe alb. Industriile cinematografice și IT au cartea la temelie. Și totuși o neglijăm. Nu realizăm că pagina aceea de hârtie ne păstrează normali. Informația nu este un *hot dog*. Trebuie să învățăm să dialogăm cu noi înșine. Avem nevoie de intimitatea pe care cartea ne-o oferă, altfel vom stagna, vom fi sclavii dependențelor cotidiene. Vom alerga pe loc ca niște cobai în cușcă și vom crede că asta e cursa vieții noastre, *Rat Race*. Nu ne vor crește niciodată aripi. Nu ne vom folosi niciodată imaginația așa cum trebuie. În fața noastră se vor derula mesaje cu repeziciune, dintre care le vom selecta doar pe cele care ne satisfac funcțiile și nevoile de bază.

Nimic nu se compară cu a ține cartea în mână. Fără carte rămânem limitați și înfierați în modernism. Începând cu pipăitul copertilor, vom simți cartea cum vibrează. Prefața este ca o introducere în viață, conținutul ca o oază în mijlocul deșertului, postfața ca o amintire plăcută. Vom lua cuvintele și le vom așeza unele peste altele, construind imagini durabile, la fel ca aceea a nemuritoarei Ana zidită de către meșterul său. Vom rămâne cu memoria intactă, fără goluri, fără reclame, fără influențe și mesaje subliminale. Vom fi naturali, vom fi OAMENI. Dintre toate minunile lumii, cartea ne va face cu adevărat fericiți.

Ionuț Caragea

Postfață

Poetul care s-a născut pe Google

Ionuț Caragea s-a născut pe Google. O spune el, o spun și alții. Dacă ar fi să extrapolăm, prin absurd, judecata de mai sus, am găsi că aproape toți poeții din generațiile mai noi s-au născut cam în aceeași manieră. Matricea însă diferă. În cazul lui Ionuț, ea s-a produs printr-un cutremur, un „Delirium tremens“ (ajuns volum), aproape apocaliptic, cu care a cules aplauze și a stârnit controverse.

Având de partea lui avantajul confruntării directe a modului de viață nord-american cu incertitudinea sufletească, cu golul exacerbat de ruperea de rădăcinile ancestrale, poezia lui, scrisă aproape pe nerăsuflăte, se edifică. La baza ei, mai bine decât au încercat mulți s-o spună, stă Singurătatea: *„o să-mi adun singurătatea din jur/ într-o lacrimă/ și am s-o plâng peste lume“* („Omul cu o singură lacrimă“).

Poetul simte nevoia singurătății. O deplânge, dar, în același timp, o caută. Este propriul său „modus vivendi“. Singurătatea este mai rea decât Foamea. Pentru foame, cel puțin, există un leac: *„trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine/ tot ce-a mai rămas din pâinea mea/ cea de toate zilele“* („Trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine“), dar pentru singurătate...

Urc într-un bloc, până la etajul 22, undeva pe Queen Mary, în centrul Montréalului. Mă întâmpină Ionuț, cu

înfățișarea sa athletică, în cel mai pur stil spartan. Apartamentul nu îl dezmente.

Simplu și eficient. De sus, de acolo de pe unde vântul își deznoadă cimpoaiele, totul pare „dwarfed“. Este exact de ceea ce are el nevoie. De aici, privind la căsuțele răătăcite printre troienele de afară, el este stăpânul, stăpânul-poet al întregului cartier Snowdon. Și așa ni se și destăinuie: *„viața este un muzeu cu oameni de ceară/ care fug speriați de umbre/ TOPINDU-SE“* („Obiecte ascuțite“).

Percepția lumii, atrofiată de distanțe, se estompează. Tragicul, transfigurat și trecut din lumea realului în cea a imaginarii, prinde aripi. De aici până la poezie nu mai este decât un pas. Gravitatea tonului, folosirea cu precădere a versului liber, fără a oblitera complet regulile prozodiei clasice, îl avantajează. L-am ascultat recitându-și versurile. Le recită așa cum le scrie, măsurând parcă spațiile dintre cuvânt și efect...

Când am reintrat în lumea reală, aburul poeziei, în pofida viscolului de afară, mai plutea încă peste tot și toate.

Ținuta poemelor, cu toată înfățișarea lor presupus macabră, nu admite destituția: *„am și-o inimă ce bate, bate-ntruna ca o toacă/ am și-un înger și un demon îndemnându-mă la joacă“* („nu sunt singur“).

Printr-o simplă translație, îngerul și demonul (laimotiv eminescian) pot deveni una și aceeași alcătuire, o mască umană cu două fațete: binele și răul; dragostea și ura. Nimic mai uman decât asta.

Mai acum vreo doi ani, într-un scurt comentariu lăsat la subsolul unui eseu scris cu adresă directă, pe unul din siteurile noastre de poezie, am scris: *„...de la un site la altul, de la o poezie la alta, mesajul transmis de el devine tot mai clar, tot mai adânc, tot mai puternic, făcut anume, parcă, să ni se întipărească*

în minte. Poeziile lui se distanțează de tot ce este simplă maculatură, de acea făcătură zilnică, trasă ca la șapilograf, care inundă astăzi literatura. El nu are profesori, el nu imită pe nimeni, el nu se încadrează în nici un curent literar. Versurile lui sunt puternice pentru că vin din viață. Viața lui, viața noastră. Cu rimă sau fără, contestate sau nu, ele sunt făcute să rămână. Și cine știe?, poate că un nou curent literar este pe cale să se întrevadă la orizont.

Ionuț Caragea s-a născut pe Google, dar nu îi este sortit să moară pe el. Ferestrele pe care le-a deschis pur și simplu din greșeală au să-l poarte, fără nici o tăgadă, spre tipografie“...

Nu aveam, pe atunci, de unde să știu că profecția mea o să capete viață atât de repede. Ionuț Caragea se află astăzi la cea de a patra carte publicată.

Vorbeam mai sus despre singurătate și Ionuț Caragea știe bine ce înseamnă asta, dar probabil ceea ce nu știe el este că singurătatea lui este singurătatea alergătorului de cursă lungă.

Adrian Erbiceanu

Cuprins

Punctul Zero	7
Prefață	11
*omul din cutia neagră	17
* <i>de retour</i>	18
*omul cu o singură lacrimă	19
*obiecte ascuțite	20
*cad crucile	22
*păsări la cap	23
*iisus <i>reloaded</i>	24
*eșichier	26
*întreabă-l pe nichita de ce a murit	29
*licitație	30
*marea albă	31
*nu sîntem animale	32
*nu sunt singur	33
*să nu fiu	34
*mă predau cerului	35
*pe drumul de țară	36
*trag cu dinții de-o coajă uscată de pâine	37
*o piatră pe cer	38
*moartea n-are flec la tocuri	39
*singurătatea pe stop	40
* <i>nevermore</i>	42
*desfă-mi fermoarul	43

*îngerii n-au coborât de pe arcă	44
*niciun răspuns	46
*cu în mai multe locuri	47
*mă inspir din orice expir al nimicului	48
*și mor puțin câte puțin	49
*ce mă face fericit?	50
*azi iarba crește-crește	51
*prăpastia din vârful omului	52
*fericirea se plânge	53
*moartea joacă <i>prepelix</i>	54
* <i>folderul</i> meu personal	55
*jumătăți de răspunsuri	56
*amar	57
*a bea sau a nu bea...	58
*revoluția sângelui	59
*trecere	60
*fără să știm	61
*cimitirul elefanților	62
* <i>la chute</i>	63
*o pată de culoare	64
*drumul oaselor, drumul nepoetilor	66
*poemul suferinței	68
*poezie	70
*inimi concentrice	71
*drumul spre victorie	72
* trăiește în paradisul cu luminile stinse	73
*tăcere dată cu vocea la maxim	74
*pântecul matern	76
*eclipsă de dragoste	77
*ora nouă dimineața	78
*bordel cu muze	79
*acest frumos blestem	80

*pe meterezele destinului	82
*pe ultimul drum	83
*taxa pe zâmbet	84
* <i>festina lente</i>	85
*apocalipsa gândurilor.....	86
 Cartea în trecut, prezent și viitor.....	 87
Postfață.....	89

1. Vasile Mihăescu – *Mustățile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches*
2. Miriam Mușat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireș*
4. Teofana Botoșineanu – *Și eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiķu*
7. Florin Țupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Țupu – *Catapeteasma interogației*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes*
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru și lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Țupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never*
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iași, 2001*
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătății*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia Victor Lefter – *Eu, el, ea și noi. Moi, lui, elle et nous*
26. Mariana Zavati Gardner – *Șoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studențească de poezie de dragoste*
28. Ionuț Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Henri Meschonnic – *Antologie de poeme. 1976-2005 (în pregătire)*

Editura FIDES
CP 1 82, IAȘI, RO, UE
telefon/fax: +40 232 22 53 87
mobil: +40 740 04 99 91
editura_fides@yahoo.fr
www.fides.srv.ro

[...] Prin acest volum se poate spune că Ionuț Caragea a pornit mai decis pe calea pe care vrea să meargă ca să-și definească/construiască un drum al său întru vers, pe care îi dorim să-l afle cât mai curând.

Marius Chelaru

[...] De la un site la altul, de la o poezie la alta, mesajul transmis de el devine tot mai clar, tot mai adânc, tot mai puternic, făcut anume, parcă, să ni se întipărească în minte. Poeziile lui se distanțează de tot ce este simplă maculatură, de acea făcătură zilnică, trasă ca la șapilograf, care inundă astăzi literatura. El nu are profesori, el nu imită pe nimeni, el nu se încadrează în nici un curent literar. Versurile lui sunt puternice pentru că vin din viață. Viața lui, viața noastră. Cu rimă sau fără, contestate sau nu, ele sunt făcute să rămână. Și – cine știe? –, poate că un nou curent literar este pe cale să se întrevadă la orizont.

Adrian Erbiceanu

www.fides.srv.ro
editura_fides@yahoo.fr

Ilustrația copertei: *Gînditorul din cutia neagră*,
grafică de Ionuț Caragea

© 2007. Toate drepturile rezervate.